

14.38x32.37	1/2	עמוד 2	השבוע -	ישראל היום!	14/06/2019	68830416-6
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790						

אמנון לורד

שיעור מולדת

ומדרום אפריקה מציינים כמה טוב להם לחיות בארץ, למרות הקשיים.

אז מדוע שני מקומות מרכזיים ברעננה ובירושלים ביטלו ברגע האחרון את הקרנת הסרט ואת האירוע עם אטקינסון והופקינס? קשה להאמין שבישראל הוטל בתוך שעות חרם על סרט פרו־ציוני מובהק, כאשר שבוע קודם מקבל סרט על לאה צמל, שיש לה הרבה דברים טובים להגיד על טרוריסטים אסלאמים, שטיח אדום? ומה בקשר ללאה אל־קאסם שחדרה ליש־ראל על שטיח אדום שנמתח מהפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית ועד בית המשפט העליון?

בגרול, מרובר באותה ברית בין השמאל לאיסלאמיזם הרדיקלי. ציוץ אחד שלוחץ על טריגר מסוים מערער את ביטחונם של פרנסי ערים. נדב איל העביר בט־וויטר כותרת שבה ארגון יהודי דורש מקייטי הופקינס להתנצל על כך שהצטלמה עם מכחיש שואה מסוים. זה צילום מקרי לחלוטין. בהשוואה אליה, נועם חוי־מסקי ונורמן פינקלשטיין נמצאים ממש על הרצף של הכחשת שואה.

הצילום הוא מיקש אותה, אבל בין זה לבין היותה "מכחישת שואה" רובץ אוקיינוס של שקרים. בסרטה יש לא מעט אזכורים לשואה. לעומת זאת, זריקת הסיסמה הפכה לפטנט פלא לסתימת פיות. כן, אפילו מרכז מנחם בגין סירב להקרין את הסרט.

ג'נים אטקינסון אמרה לי כי הבינה מתוך שיחה עם אנשי מרכז בגין שהם לא ממש צפו בסרט, אלא קיבלו חוות דעת "מקצועית" כאילו מדובר בסרט עם מסרים קיצוניים. למעשה, מאחורי כל יוזמת ההפחדה נמצא אדם בשם טל עופר, חבר ארגון הגג של יהודי בריט־ניה, שמצא לו כאן בעלי ברית. הרצל מקוב ממרכז בגין טוען, כי הבקשה להקרנה במרכז הגיעה ב־9 בבוקר ביום שלישי. בגלל התגובות השליליות, הוחלט לבטל אותה. לא היה למרכז בגין זמן לבדוק ממש את הסרט, אלא רק ממה ששמעו, בעיקר לגבי העיתונאית קייטי הופקינס. לא רצו להסתבך.

"אף פעם לא קראו לי אנטישמית, ולא מכחישת שואה", אומרת אטקינסון. "זה קרה לי בפעם הראשונה בישראל. אבל זה לא קשור באמת לישראל. זו פעולה של ברית בין אנשי שמאל בבריטניה עם אנשי שמאל בישראל. ב'הארץ' נאמר שכאילו היתה הסכמה מצדנו לביטול ההקרנה, וזה פשוט לא נכון".

ההקרנה הועברה בתוך חצי שעה לבית אצ"ג, מקום לא פחות מכובד. פלר חסון נחום מעיריית ירושלים אמרה, כי "אנחנו נאלצים להכיל בשם חופש הביטוי טוי שבוע שלם של סרטי נכבה, אבל חופש הביטוי לא חל על סרט כמו זה של הופקינס ואטקינסון". HOMELANDS ראוי שיוקרן באחד מערוצי הטלוויזיה בישראל, אולי כאן 11? לשם שינוי, זה לא סרט שמ־חפש ביערות האפלים שירידים לנאציזם, אלא סרט על אסלאמו־פשיזם אנטישמי, בצהריי היום, בכיכר המרכזית.

העיתונאית קייטי הופקינס חשפה בסרט תיעודי השתלטות אסלאמית על לונדון, ואת אסונם של יהודי בריטניה וצרפת • בימינו, די בכך כדי לבטל את הקרנת הסרט בישראל

הסרט התיעודי "ארצות מולדת" (HOMELANDS) שווה צפייה. בייחוד בישראל, שבה האליטות פיתחו סגידה לכל תומך טרווה, והברית של האדום־ירוק הול־כת ומתהדקת. אין בסרט חומר נפץ חדשותי; יש שם הרבה ממה שכולם יודעים על המציאות באירופה, תוך התמקדות בצרפת ובבריטניה.

ערים גדולות באנגליה עברו השתלטות עוינת של מוסלמים. העיתונאית העצמאית קייטי הופקינס חו־שפת בסרט את ההתרחשות בשטח, בגובה העיניים. "ההשתלטות האסלאמית גרמה לאוכלוסיות המקור מיות לחיות בחוסר ביטחון", היא אומרת בסצנה על רקע שכונה בריטית טיפוסית שעברה אסלאמיזציה. "אנשים חיים בחדד במקום שהיה ביתם. זהו תיעוד עצוב של זמננו". הסרט הופק על ידי חברת הפר־למנט האירופי מטעם מפלגתו של נייג'ל פאראג, ג'נים אטקינסון.

"השפה הראשונה בבתי הספר שלנו כבר איננה אנ־גלית", קובעת הופקינס. "אנשים מפחדים להגיד את האמת. זו לא שאלה של צבע או גזע". היא טורחת להכניס היסטוריה קצרה של אנשי שם בריטים, שהיו שחורים, מהאיים הקריביים או מאפריקה, סבלו מגזע־נות אך השתלכו בתרבות הבריטית והפכו לאייקונים. כך גם בני העדה הסיקית – שבניגוד לפקיסטנים הם אינם מוסלמים, ומשתלבים בחברה הבריטית תוך שמי־רה על זהותם.

לאחר שהיא פורסת את המציאות, מתמקדת הופ־קינס באסון שפוקד זה שנים את הקהילות היהודיות בבריטניה ובצרפת. לגבי צרפת, לפחות, ניתן לקבוע כי התקשורת הישראלית אכן מכסה על האמת. "המוסלמים מנצחים במערכה השקטה נגד יהודי צרפת, וזה קורה מהר", קובעת הופקינס. התקשורת הישראלית מצליחה להעלים רציחות ספורדיות על רקע של אנטישמיות מוסלמית; ורק אם יש פיגוע גדול שאי אפשר להסתיר, מציינים שאולי המחבל נכנס לסופר או לבית הכנסת או למוזיאון משום שאולי הם מסמלים נוכחות יהודית. אבל זה לא בטוח. אף אחד לא יודע. תופעה חמור־רה שבה 14 משפחות יהודיות בפרבר כלשהו בצרפת מקבלות מכתבי איום – "עליכם לעזוב" – לא מעוררת תשומת לב בישראל. זה לא מתאים לפרשנים הנכונים ולעיתון הנכון.

השבוע ביקרו אטקינסון והופקינס בישראל. הן קבעו שורה של הקרנות לסרט. זהו אחד הסרטים מחממי הלב ביחסו לישראל. המסר העולה ממנו הוא כי בניגוד לצ־רפתים ולבריטים, שאין להם לאן ללכת, ליהודים יש מולדת. זאת ישראל. שורה של עולים מצרפת, מאנגליה

26.35x32.24	2/2	3	עמוד	השבוע - ישראל היום!	14/06/2019	68830417-7
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790						

You just feel like a second-class citizen.

צילומים: קייטי הופקינס/ויטיוב

"אנשים מנחמים להגיד את האמת. זו לא שאלה של צבע או גזע." קייטי הופקינס (מימין) בקטע מסרט "HOMELANDS"

שזה אחר מסרטי התעמולה הטובים שניתן להציג לעיני העולם הצודק, המביט בעיניים ביקורתיות על המדינה המדכאת והבלתי צודקת ששמה ישראל. שכן עולה ממנו שישאל האם מדינה חופשית, רחמנא ליצלן, הנה, החבר דב נע לו ממוקד של משבר סוציאלי או פוליטי אחד למוקד שני ושלישי; מפינוי תושבי ג'מסין לטובת מגדלי יוקרה בתל אביב, דרך פינוי אום אל-חיראן ועד מפעל מגבות בערה.

הרקע של צילומי הסרט משרד מסר הפוך מכוונתו הראשונית. ישראל שקטה, נראית יחסית טוב. אנשים מוחים באווה נפשם. למען הדיוק, באום חיראן נהרגו שני אנשים, וחבר כנסת נפצע. לפני תחילת ההקרנה לקחתי פופקורן אחד מהסל הענק שרכש איימן עודה בכניסה.

חנין עצמו עומד בסרט מול כנסת ריקה ומקריא את שמותיהם של 51 אזרחים ערבים, שלדבריו נהרגו בידי כוחות הביטחון. מתי? זהו, במשך כ-18 שנים, מאז שנת 2000. זה הרבה? בהתחשב בכך שהוא מונה בתוכם גם את ה-13 שנהרגו בתחילת האינתיפאדה השנייה, כאשר המשטרה פתחה את הצירים החסומים לצפון, אפשר להניח שגם שמותיהם של המחבלים מהר הבית לא נפקדו מהרשימה. אולי גם הרוצח מרחוב דיונגוף. ועוד מחבלים.

בהשוואה לשנה רגילה באמריקה, או צרפת, לא נעים להגיד: זה לא נתון מרשים. זה מראה שכוחות הביטחון יחסית מאופקים ושומרת האלימות בקרב ערביי ישראל, למרות הכל, היא יחסית נמוכה.

אבל מה עם הסיפור שלא סופר בסרט? דב חנין, אחרי הכל, הוא קומוניסט. אבל בסרט אין דבר על קומוניזם. החבר דב מציג קומוניזם עם פני אנושי; צעירה ערבייה לאומנית מאשימה אותו שהוא מתחנף ליהודים. הוא מלקק ליהודים בזמן שדרושה מהפכה. זהו תפקידו של דב חנין, שאותה צעירה אינה מביינה. הרי קומוניזם הוא מעין רעיון של מדינת משטרה טוטליטרית-טרוריסטית. איך מוכרים רעיון עוועים כזה לציבור שוחר טוב?

כאן נכנס הח"כ לשעבר חנין, שלדעתי התאהב ברעיון שאפשר לשפר את החברה הקיימת ולהביא צדק וטוב לעולם על ידי רפורמות קטנות, ולעזאזל המהפכה שכמה קנאים ממשיכים להאמין בה. הוא אדם שאפשר להאמין לו ואפשר להאמין בו. הוא מוכן להיראות כהפגנה גם ליד איילת שקד. גרונו נחנק עד דמעות כשהוא לא עומד בציפיות של קבוצת דיירים מנושלים. ●

"חנין הוא דבר פוליטי", מכריזים בעיריית תל אביב; זו גישה שניכרת בקרב ילדי קליפורניה. הם בורים, לעומת ילדי ישראל, שבאמצעות השנה וחגי ישראל - רוכשים ידע בסיסי

מי שצופה ב"החבר דב" עלול להבין כי כדאי להציג לעיני העולם, המביט בעיניים ביקורתיות על המדינה המדכאת ששמה ישראל. שכן עולה ממנו שישראל היא מדינה חופשית, רחמנא ליצלן

צילום: דודי ועקרון

שלו לתלמידי כיתות א' ספר בשם "מתי נדע אם מיכל נבחרה". סוף-סוף ספר על דמוקרטיה, במקום השיגעון נות הארץ-ישראלים של נעמי שמה. את ספר השירים העבריים המקובל מחליף ספר של הילה טוב.

"חנין הוא דבר פוליטי", מכריזה אחת מדוברות עיריית תל אביב. זה חנין לערכים, ואת התוצאות כבר אפשר לראות בקרב ילדי קליפורניה. הם בורים, לעומת ילדי ישראל שבאמצעות נושאים פשוטים כמו עונות השנה, חי וצומח וחגי ישראל - רוכשים ידע בסיסי. לאחרונה, ראה אור ספר של אריך קסטנר, "עצרת החיות". גם שם יש ניסיון, מוקדם, להנחיל אינדוקטרינציה פרוגרסיבית לילדי המלחמה הקרה: שלום זה טוב, מלחמה זה רע. עולם ללא גבולות. כל-י מר, גרסה מוקדמת של "אימג'ן" של ג'ון לנון. הבעיה היא עם החיות. הן לא אמיתיות, ועדיף שהילד ילמד על חיות אמיתיות.

דמוקרטיה, כפי שהדבר מקובל על מנחילי הערכים, איננה דבר מופשט. "חשוב שהילדים יבינו לעומק מה זו דמוקרטיה", אומרים בעירייה. סביר מאוד שההבנה הזאת תוליד דור של צעירים פנאטים שהביקורתיות שלהם מסתכמת בכך שאם אתה לא מסכים איתם, אתה חשוק, מסוכן, לא מבין מה זו דמוקרטיה וחשוד בפשעים.

לעזאזל המהפכה

הסרט על דב חנין מציג אותך כאדם שוחר טוב, שניסה למכור רעיון עוועים באמצעות רפורמות קטנות

הם צחקו ונהנו והכל היה על-אכיפק. שוב הופק סרט תהילה על אחד מחברינו. לפי האווירה הטובה באולם קולנוע לב בתל אביב בזמן ואחרי הקרנת הסרט "החבר דב", אפשר היה לרגע לחשוב, שבחוף הכל טוב. הנמאי ברק הימן השרה רוח נפלאה של צחוקים, כאילו בחוף לא משתולל קץ הדמוקרטיה; שאין אפלה ברחובותיה של עיר.

פה מקרינים סרט על אחד הפוליטיקאים הקיצוניים בישראל, אבל מה קורה בחוף? האם כל מצב הרוח לא משרד לחברים שפסו העוולות, נגמר האי-צדק, ומירי רגב, כיני נתניהו, מיקי זהר וסמוטריץ' - כן, סמוט' ריץ'! - כבר אינם? נפל שלטון האימים של הפשעים במחוזותינו, שככה צוהלים? מי שצופה בסרט "החבר דב" יכול בסופו לומר לעצמו,

חות החיות

חולדאי טבור שהרצל ונעמי שמר לא מספיק טובים ללימודי דמוקרטיה לילדי תל אביב. שמעתם נכון

לרון חולדאי היה בחולדה חבו, או לפחות מישהו מהסביבה הקרובה, בשם עמוס עוז. האיש הפך לסופר מוצלח, משהו בין פלובר לשולוחוב. ולא רק זאת, אלא שהתגלה ככותב מאמרים חזק ובעל היגיון ברזל. לפחות בסטנדרטים של צבר שצריך להתכתב עם יהודים אמריקנים ליברלים ומערכות עיתונים באירופה.

כבר ב-67 ב"שיח לוחמים", ידע עוז שכל הכותל המערבי לא שווה ציפורן אחת של מיכה, בן הקיבוץ, שנהרג בקרבות על ירושלים. מי יכול היה לחשוב על רעיון כל כך מקורי?

מאחורי התחפושת ההומניסטית האנטי-כיבושיסטית הזו, לא קשה לזהות סוג של התנשאות נרקסיסטית ומגלומנית. חיי צנחן מילואימניק אחד בעבור הכותל! כאילו אין עם יהודי, ואין עליו איום קיומי. זה הסוג המיוחד של הדמגוגיה השלומניקית שצמח ואף פרח ושגשג מאז מלחמת ששת הימים.

חולדאי, ראש עיריית תל אביב, הוכיח השנה שאינו נופל מחבריו כשמדובר במגלומניה. סוג של תחושת עליונות. אני אביא את משאיות הובל מהחניון שליד רידנינג כדי שיפנו את הרצל עם כל ה"אלטנוילנד" שלו, עם כל הציונות המיושנת שלו, ואכניס במקומו את הבעל-שם-טוב מחולדה קו נטוי רמת אביב, וספי רונן "שלום לקנאים". הוא עושה את זה בשם החינוך לביקורתיות, אך למעשה ראש העיר והעירייה שלו דורכים בנעל מסומרת על תודעתם של התלמידים הבוגרים.

"שלום לקנאים" הוא אוסף הקסטות של עמוס עוז, שהוא השמיע לעצמו בערוב ימיו כשהוא לוחץ על הכיפתורים השונים. הסיפור האמיתי זה היעדר הצניעות של חולדאי. האמירה הזאת - לי יש הרצל משלי, זה גם לא הרצל, זה הנביא עמוס יחד עם כוהן ובני-גור ריון ושמעון פרס בצרור אחת. מחר בוודאי יחלף שמו של רחוב הרצל - המיושן, כמובן - זה שעובר בכיוון מגדל שלום, בשם קצת יותר מודרני, ואנחנו כבר יכיר לים לנחש מהו.

בכך לא די. ביום השנה ה-70 לצאת ספרו המיתולוגי של ג'ורג' אורוול "1984", מחלקים חולדאי ואנשי החינוך